

Discipel

In vroeger tijden werden jonge mensen die bij een schriftgeleerde of leermeester les ontvingen, discipelen genoemd. Het Griekse mathètès = leerling. Het gaat bij het discipelschap niet zozeer om veel theoretische kennis op te doen, zoals een student zijn colleges volgt bij verschillende leraren. Nee, een discipel stelt zichzelf geheel open voor zijn leermeester als volstreekte autoriteit. Zonder enige restrictie houdt de discipel zich aan alles van zijn leermeester, maakt zich één geestes met hem. Dat noemen we “lotsverbondenheid”. Een student echter volgt zijn colleges en heeft meerdere leraren, staat min of meer afstandelijk tegenover zijn leraren, heeft niet de tijd om een lotsverbondenheid aan te gaan. De student wordt in veel gevallen uit leerboeken onderwezen. De discipel niet. Deze krijgt het mond-tot-mond onderwijs van zijn leermeester. De discipel volgt nauwkeurig alle woorden en verrichtingen van zijn leermeester en slaat deze in zijn memorie op. Discipelen hoort men dan ook dikwijls de woorden van hun leermeesters citeren. Van zijn leermeester heeft de discipel richtlijnen ontvangen, basiskennis, waarmee hijzelf praktische zaken kan oplossen. Een discipel staat met beide benen in het leven. In de Bergrede gaf Jesjoea Zijn discipelen de praktische richtlijnen, de basiskennis voor hun leven. En wanneer een discipel eenmaal de leer van zijn leermeester in grote lijnen zich eigen heeft gemaakt, wordt hij een vriend genoemd, Joh.15:14.

Het valt voor een mens niet mee zich geheel en al over te geven en alles los te laten, om het gedachtegoed of de leer van een ánder aan en over te nemen. We zien dat dit fenomeen de discipelen van Jesjoea ook parten speelde. Zij dachten nog heel lang in aardse termen, over een aards koninkrijk dat Hij terstond zou oprichten, waarbij zij als “ministers” zouden functioneren. Een leermeester moet groot geduld hebben, moet met zijn discipelen voorzichtig omgaan, stukje bij beetje in hen afbreken wat niet overeenstemt met Zijn leer, en heel voorzichtig opbouwen wat dient als basis voor het verdere van zijn totale leer. Mensen, discipelen hebben algemeen zoveel ballast

meegekregen tijdens hun jeugd, waarvan zij eerst verlost moeten worden, om alsdan ándere dingen op te kunnen pakken. Soms raken mensen nooit geheel de ballast kwijt, zodat ze erdoor gestempeld door het leven gaan, zonder ooit tot de volle kennis der waarheid te kunnen komen.

Vandaar dat wij in de praktijk dikwijls zien dat discipelen veel verder gaan dan hun leermeester in bepaalde opvattingen, die door anderen als extreem worden aangezien. Veel discipelen willen het dus béter doen dan hun leermeester. Daar komen evenzeer brokken van, wanneer dat uit zelotisch oogmerk geschiedt.

Inwijding

Een discipel is iemand die een “ontmoeting” met de kracht van de Allerhoogste (Christus-kracht) heeft gehad, zoals ook Paulus spreekt in Galaten 1:16, de openbaring van Christus aan het hart. Daaruit is de spontane en onberouwelijke keus ontstaan om een volgeling van JHWH te zijn. De Schrift noemt het “het toetreden tot het vrijwillige volk”, zie Hooglied 6:12. Dan leert zo’n persoon om te laten zien aan anderen wat die openbaring van Christus aan hem heeft uitgewerkt, waardoor hij zichzelf heeft leren disciplineren tot een levensstijl die overeenkomt met de wil van Elohim en de geboden van Zijn Meester. Dat zouden wij de “eerste inwijding” tot het discipelschap kunnen noemen. Dan is er groei en ontwikkeling. Jesjoea leerde zijn discipelen bijvoorbeeld toen zij twistten over wie de meeste onder hen was, zie Mattheus 18:1-14. Hij nam een klein kind, en stelde dat als voorbeeld van onschuld en volgzaamheid. Van Hem moeten wij leren nederig van geest te zijn. In alles moeten wij leren, om Zijn beeld gelijkvormig te worden. De mens is wat hij eet, maar de mens is óók wat hij denkt. Wij moeten in ons denken vernieuwd worden. Voedsel bouwt ons lichaam, gedachten bouwen onze geest, en geest en lichaam zijn van elkaar afhankelijk. Gedachten vormen ons leven. Pessimistische en negatieve gedachten werken zelfvernietiging. Positieve gedachten bouwen op, vormen het karakter, leren de omstandigheden beheersen en leiden ons naar de goede bestemming. Wij leven in de veronderstelling dat niemand onze gedachten kan

kennen, en dat onze gedachten geheim blijven, puur voor onszelf, binnen onze eigen gedachtencirkel. Dat is onjuist. Gedachten kristalliseren zich naar buiten, onder andere in gewoonten, waardoor uiteindelijk ons karakter en onze gedachten kenbaar worden. Dat tekent wie wij zijn. Discipel komt van discipline. Wij weten wat dat inhoudt. Dan kan men zich dingen onthouden om ándere en hogere dingen te verkrijgen. En zo is het christen-zijn, het discipelschap. Men ontzegt zich het één en het ánder, om het geheel ándere te verkrijgen, zoals Abraham uitzag naar de stad die fundamenten had, en daarom in tenten woonde. En Mozes liet de weelde van het koningshuis in Egypte voor wat het was en koos liever om met zijn eigen volk smadelijk behandeld te worden, zie Hebr. 11.

Leren in het Hebreeuws is lamad, waarvan het woord talmi'd is afgeleid, wat zoiets als leerling betekent. Eigenlijk kent het O.T. niet het begrip leerling. Talmud = studie.

Lamad heeft de betekenis van zich aan iets gewinnen, vaardigheid verkrijgen. Wij kennen ook de spreuk: Oefening baart kunst. Zo moest Israël Jahweh leren vrezen, door eerst Zijn woorden te horen en ze daarna te doen. Aanleren is tegelijk afleren, want Israël mag niet de afgoden vereren of de werken der heidenen doen, Psalm 106:35, Jesaja 1:17, 26:9. Leren heeft hier de betekenis van “zich goede en of slechte dingen eigen te maken”. Dan wordt het een gewoonte, een soort 2e natuur, een levensstijl. In leren zit het element overgave en gehoorzaamheid. Men gaat zich aan het geleerde wijden, z'n leven ernaar vormen en inrichten. Dat houdt een wijziging van levenspatroon in, wat ook wel bekeren wordt genoemd. Het is geen leren om maar zoveel mogelijk aan de weet te komen en er verder niets mee te doen. Nee, het gaat om kennis te vermeerderen om daar praktisch mee om te gaan, ernaar te handelen. Dat gaat in groepsverband dikwijls gemakkelijker dan alleen. In groepsverband kan men het aangeleerde gemakkelijker vorm geven, dan als enkeling.

In het Grieks is leren manthano. Jesjoea riep op tot het discipelschap, om Zijn leerlingen te worden, zie Mattheus 11:29. Niet als rabbi,

geen rabbijns leermeester, geen zelotisch heethoofd, geen fanaticus of muggenzifter, maar zachtmoedig, wat een tegenstelling vormde tot de schriftgeleerden en Farizeeën. Jesjoea legde de nadruk op het discipel-worden, niet zozeer op de leerstof. Het doel van Zijn onderwijs is, Zijn volgelingen oog te laten krijgen voor de tekenen der tijden, waaraan men kan weten dat het koninkrijk der hemelen nabij is. Door van Hem te leren krijgt men oog voor het handelen van Elohim in het verleden, in het heden, en ook voor het toekomstige. Het mooie hierbij is, dat men ook oog krijgt voor zichzelf en de naaste, om zichzelf en de naaste in de juiste verhoudingen te leren kennen.

Jesjoea verduidelijkte zijn woorden veelal met voorbeelden uit de natuur. Het is leren door Hem te volgen, te gehoorzamen, Hebr. 5:8, door geduld, zelfs door lijden en onrecht te dragen, en overal lering uit te trekken. Door de Christus heeft het nieuwe leven gestalte gekregen, dat wil zeggen dat het zichtbaar wordt dat het hier om geheel vernieuwde personen gaat. Godslasteraars worden aanbidders, zondaars worden “heiligen”. Door vereniging met Hem zijn wij één met Hem, eens en voor altijd. Jesjoea geeft geen louter wet-onderricht zoals de wetgeleerden, maar Hij geeft een nieuw hart en vaste geest in ons binnenste, waarin Elohims wet gegrift staat. Geen zedenlessen, maar het geloof als dynamische kracht van Boven tot behoud. Dát is het wat de wereld overwint.

De nodiging tot het discipelschap

Zie Marcus 1:17, 2:14. De roep tot het discipelschap gaat van Jesjoea uit, nodigend. Rabbijnen riepen niet op tot het discipelschap. Onder hen was het de vriendjespolitiek die bepaalde wie er een discipel mocht worden, wat dan ook stevast mensen waren uit eigen vriendenkring. Zo werkt dat vooral in de politiek, maar ook in andere zaken. De vrijmetselaars kiezen ook zelf hun leden. Nee, Jesjoea riep zelfs hoeren en tollenaars tot Zijn volgelingen. Men dient dan ook de kosten goed te berekenen, want velen haakten in de tijd van Zijn rondwandeling na korte of langere tijd af, Johannes 6:66. Zij hielden

het voor gezien. Vooral in onze tijd zijn de verleidingen levensgroot, zodat volharding dikwijls heel moeilijk is.

Twaalf discipelen werden er aanvankelijk geroepen en gaven gehoor. Zij verlieten alles en volgden Hem onvoorwaardelijk. Ook Judas de latere verrader. Zij volgden Hem loyaal, Mattheus 19:7. Wat dit volgen inhoudt: Alles verlaten! Misschien wel arm worden, gelijk Hij arm geworden is om onzentwil, daar Hij rijk was, 2Corinthe 8:9, Mattheus 8:20. Aan dat “alles verlaten om Zijnenwil” is uitwendig te zien wat er inwendig heeft plaatsgevonden in de harten der volgelingen, nl. het wonder van zelfovergave! Dat houdt tevens in de zelfovergave voor alle tijdelijke behoeften, Mattheus 6:25-34. Wie het anders wil, is ongeschikt. Kort en bondig, zie Lucas 9:52-62.

Discipelschap betekent het deelgenoot zijn in Zijn lijden om het ook te worden in Zijn verheerlijking. Het rijk van Jesjoea is dan ook geheel anders dan alle hedendaagse aardse rijken. Vandaar de weerstand ertegen, de miskennis, het lijden wanneer men Hem volgt. Toch heeft dit lijden perspectief, zie Marcus 10:28-30, Mattheus 16:25. Ware discipelen laten zich niet door hun eigen geest vanuit hun boze hart leiden, maar door de heilige Geest, wat onmisbaar is voor het volharden in het discipelschap. Dan verlaten soms alle mensen ons, zodat we moederziel alleen overblijven. Maar Gode zij dank staan we met Christus -mogelijk eenzaam in de wereld- doch niet alleen!

Profeten en priesters

De taak van een profeet is om de boodschap van Elohim door te geven aan het volk. Het Hebreeuwse nabie betekent profeet, wat komt van nabu, dat is iemand die uitroept en iets doorgeeft. De profeten waren toekomstschouwers, zieners, 1Samuel 9:9, Amos 3:7. Enkele kenmerken van de profeet en profetie: vervoering, inspiratie, het ontvangen van Elohim's woorden, niet voor zichzelf te houden maar voor het volk, wat een onafhankelijke instelling vereist. Profetie bevrijdt ons uit de banden van schijnvroomheid en wekt de mensen op uit hun roes en traditionele versuftheid. De profeet gaat geheel met Elohim's wil akkoord, ook al omvat dat eerst een diepgaande afbraak

via gerichten, om tot herstel te komen. Het einddoel is steeds de opbouw van Sion, om een nieuwe hemel en aarde. In 1Corinthe 14 lezen wij van de geestelijke gaven, onder andere de profetie. Wie profeteert doet zulks voor de stichting der mensen, tot vermaning en tot vertroosting.

Als er géén profetie is, wordt het volk de nodige kennis onthouden en aan zichzelf overgelaten. De profetie is de roepstem tot nieuw leven, tot het volgen van JHWH, tot het discipelschap. De gerichtsprediking der profeten had als doel Israël dat in overtreding was, te corrigeren, terecht te brengen. Dat gaat uiteindelijk in de toekomst door de grote dag van Jahweh, de dag der gerichten. Die dag zal voor Israël uitlopen op een grote vreugde, ter verlossing van alle vijanden. Momenteel en in het verleden was Israël zélf hoofdschuldige, en maakte zij het erger dan de omringende heidenvolkeren. Vandaar dat de dag van Jahweh eerst donkerheid en duisternis zal zijn voor Zijn volk, maar daarna licht. Er is een overblijfsel in Israël. En die rest ziet met verlangen uit naar het herstel, via gerichten, Deuteronomium 32:4.

De profeten, priesters en apostelen waren in de eerste plaats géén leraars. Zij waren getuigen van de Godsopenbaring. Vandaar dat de profeten en apostelen zich hebben verzet tegen groepsvorming rondom hun personen. Mozes heeft geen Mozaïsten gemaakt, Petrus geen Petraïsten, etc.. Paulus geeft de Corinthiërs een lesje in hoofdstuk 3:1-8, door het volgende te zeggen:

- 1 ¶ En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijken, als tot jonge kinderen in Christus.
- 2 Ik heb u met melk gevoed, en niet met vaste spijs; want gij vermocht toen nog niet; ja, gij vermoogt ook nu nog niet.
- 3 Want gij zijt nog vleselijk; want dewijl onder u nijd is, en twist, en tweedracht, zijt gij niet vleselijk, en wandelt gij niet naar den mens?
- 4 Want als de een zegt: Ik ben van Paulus (*de Pauluspartij*); en een ander: Ik ben van Apollos (*de Apollos partij*); zijt gij niet vleselijk?
- 5 ¶ Wie is dan Paulus, en wie is Apollos, anders dan dienaars, door welke gij geloofd hebt, en dat, gelijk de Heere aan een iegelijk gegeven heeft?
- 6 Ik heb geplant, Apollos heeft nat gemaakt; maar God heeft den wasdom gegeven.

7 Zo is dan noch hij, die plant, iets, noch hij, die nat maakt, maar God, Die den wasdom geeft.

Het ging (gaat) hen om het gehéle volk, om geheel Israël weer terug te brengen onder de gehoorzaamheid van Elohim wetten, zie Handelingen 26:7-8. Het is Jahweh die door hún mond sprak en spreekt. In sommige donkere tijden was er nog maar een klein overblijfsel dat zich rond een profeet schaarde. Dat zijn de getrouwen in den lande. Dit was geen sekte-vorming, geen verheerlijking van de profeten. Het was de rest van Israël dat samen met de profeet zich schaarde rond hetgeen Elohim van Zichzelf openbaarde. De getrouwen in Israël volgen géén leraren, geen mensen, maar ze volgen Elohim zelf!.

Dat er ook valse profeten waren laat zich o.a. kennen door de groepsvorming rondom personen, waardoor een eigen religieuze cult ontstaat. Daarop wijst Gamaliël in zijn vermaarde rede, waarin bij stelt dat zulke groepen vanzelf te zijner tijd weer verdwijnen als sneeuw voor de zon.

Binnen het Jodendom waren het de rabbijnen die als leermeesters optraden met een aantal volgelingen om zich heen. Zij maakten studie van de wet, zeer nauwgezet. Zo extreem was hun wet-studie, dat ze vergaten om zelf de wet te doen. Dat kan. Wanneer men zich intens focust om een bepaald iets kan men vergeten wat dat iets werkelijk is of inhoudt. Men kende een soort leerlingstelsel, waarbij iemands onderdanigheid aan zijn rabbi aangaf dat hij aan de wet en traditie trouw wilde zijn. Daarna volgde de bevordering tot leerling-der-wijzen (kandidaat-rabbi), wanneer men rond de 40 jaren oud was. Rondom de rabbi's ontstonden scholen met de door hen gestempelde leerlingen, zoals bijvoorbeeld de school van rabbi Hillel. Hierdoor ontstond de rabbijnse overlevering, de mondelinge traditie, de later op schrift gestelde Talmud.

Binnen het toenmalige jodendom zien wij dan ook de scheiding ontstaan van, enerzijds de schrift- en wetgeleerden, anderzijds de schare die de wet niet kent. Er is duidelijk een verschil te zien tussen Israël waarin de profeten, priesters en apostelen functioneerden als

openbaringsgetuigen van Elohim wil, én het latere Jodendom, waar de rabbijnse school-vorming ontstond, met nauwgezette wet-studie, wat helaas leidde tot ontkrachting van de wet en religieuze verering der leermeesters. Daarbij was het de menselijke geest (Edom in de kleren van Jakob) die door invoering van allerlei menselijke geboden en uitwijkregels de wet van Elohim teniet deed, zie Marcus 7:7. Zij legden lasten op de schouders der mensen die zijzelf niet droegen, en ook niet konden dragen. Vanwege de verabsolutering der wet en de daarmee gepaard gaande zelfverheffing der wetgeleerden, was deze levenshouding los komen te staan van de gerechtigheid, ja stond er diametraal tegenover. Vandaar de uitspraak van Jesjoea, tenzij Uw gerechtigheid overvloediger is, zie: *Mattheüs 5:20 Want Ik zeg u: Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij, dan der Schriftgeleerden en der Farizeen, dat gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins zult ingaan.* .

De rijke overste (jongeling)

De rijke jongeling haakte af op één ding:

18 ¶ *En een zeker overste vraagde Hem, zeggende: Goede Meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beerven?*

19 *En Jezus zeide tot hem: Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed, dan Een, namelijk God.*

20 *Gij weet de geboden: Gij zult geen overspel doen; gij zult niet doden; gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis geven; eer uw vader en uw moeder.*

21 *En hij zeide: Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid aan.*

22 *Doch Jezus, dit horende, zeide tot hem: Nog een ding ontbreekt u; verkoop alles, wat gij hebt, en deel het onder de armen, en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, volg Mij.*

23 *Maar als hij dit hoorde, werd hij geheel droevig; want hij was zeer rijk.*

24 *Jezus nu, ziende, dat hij geheel droevig geworden was, zeide: Hoe bezwaarlijk zullen degenen, die goed hebben, in het Koninkrijk Gods ingaan!*

25 *Want het is lichter, dat een kemel ga door het oog van een naald, dan dat een rijke in het Koninkrijk Gods inga.*

26 *En die dit hoorden, zeiden: Wie kan dan zalig worden?*

27 *En Hij zeide: De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God.*

Van het probleem der rijken lezen wij in Spr. 18:11 dat des rijken goed de stad zijner sterkte is. *11 ¶ Des rijken goed is de stad zijner sterkte, en als een verheven muur in zijn inbeelding.*

De rijken vertrouwen algemeen op hun bezit. Dat is de stad hunner sterkte. Daarin wanen zij zich veilig. Achter de muren van hun opgestapelde rijkdommen verschansen zij zich en menen onbekommerd te kunnen leven. Wanneer de muren van hun denkbeeldige stad worden neergehaald, voelen zij zich hopeloos arm en kwetsbaar. Wij mensen bouwen aan zekerheden op allerlei gebied. Dat is ons eigen. Wij zien dat in politieke zaken, in de maatschappij, in de medische wereld, in de religieuze wereld, waar de opgebouwde zekerheden meestal luchtkastelen blijken te zijn. Plotseling doet er zich iets voor, een calamiteit of crash, en weg zijn onze zekerheden. Die soort verzamelwoede onder ons mensen is niet goed. Dat is een veelvoorkomend kwaad onder ons mensen, waartegen wordt gewaarschuwd in de Schrift. Wij dienen te letten op de beesten, op de vogelen des hemels en op de bloemen des velds, zie Mattheüs 6:26 *Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelse Vader voedt nochtans dezelve; gaat gij dezelve niet zeer veel te boven?*

Wij worden opgeroepen tot heilige onbezorgdheid. Eigenlijk is het discipelschap voor ons als natuurlijke mensen een onmogelijke opgave. Want het voorbeeld van Jesjoea volgen past niet met onze natuur die boos is. Zie: Mattheüs 8:20 *En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegge.*

Het discipelschap vereist ten eerste algehele zelfverloochening, maar daarna vereist het dagelijkse oefening, training, om op het niveau te komen dat het vruchten voor onszelf en anderen afwerpt. Men kan wel de een of andere levenshouding aannemen of godsdienst aanhangen. Maar wat heeft dat voor zin wanneer het geen vruchten voor ons en anderen afwerpt?

Volgelingen van Jesjoea worden ten onrechte christenen genoemd, daar Christus in de eerste plaats geen Hebreeuws, maar een Grieks woord is voor Gezalfde (Messias). Men heeft Jesjoea een titel willen

geven, namelijk “Christus”, en Zijn volgelingen Chrestiani genoemd. Dat is een onjuiste vergrieksing. Wij zijn navolgers van JHWH, Nazareners. Uit Nazareth kan niets goeds komen volgens de publieke opinie. Welnu, in onszelf hebben wij niets goeds, maar in JHWH bezitten wij een kapitaal dat alles overtreft en daarin hebben wij de kracht om door het goede het kwade te overwinnen. De juiste vertaling en exegese is, dat het niet om het stadje Nazareth gaat, maar om het Nazoreeërschap, de gewijden, die zichzelf zaken onthielden. De vraag is, of er uit al die onthouding iets goeds kan voortkomen? Moet men zich noodwendig allerlei aardse dingen ontzeggen om zich naar Elohims wil te gedragen?

Lucas 14:26 *Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn.*

27 *En wie zijn kruis niet draagt, en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn.*

28 *Want wie van u, willende een toren bouwen, zit niet eerst neder, en overrekent de kosten, of hij ook heeft, hetgeen tot volmaking nodig is?*

29 *Opdat niet misschien, als hij het fundament gelegd heeft, en niet kan voleindigen, allen, die het zien, hem beginnen te bespotten.*

30 *Zeggende: Deze mens heeft begonnen te bouwen, en heeft niet kunnen voleindigen.*

31 *Of wat koning, gaande naar den krijg, om tegen een anderen koning te slaan, zit niet eerst neder, en beraadslaagt, of hij machtig is met tien duizend te ontmoeten dengene, die met twintig duizend tegen hem komt?*

32 *Anderszins zendt hij gezanten uit, terwijl degene nog verre is, en begeert, hetgeen tot vrede dient.*

33 *Alzo dan een iegelijk van u, die niet verlaat alles, wat hij heeft, die kan Mijn discipel niet zijn*

Aan het ware discipelschap van JHWH hangt een prijskaartje. De prijs ervan hangt nauw samen met de vereisten om een ware discipel te worden en te mogen zijn.

Het is zoiets als een marktkoopman die zijn waren uitstalt zodat alle voorbijgangers ze kunnen zien. Aan de meer serieus gegadigden doet hij zijn verkoopverhaal en prijst zijn waren aan. Niet iedereen blijkt geïnteresseerd. Veel voorbijgangers vallen af, slechts enkelen gaan serieus op de aanbiedingen in. Van de serieuzen zijn er die de prijs toch te hoog vinden en ook verder lopen. Anderen vinden de kwaliteit

niet geschikt genoeg en lopen ook verder. De koopman met zijn product wacht op de juiste koper.

Naar het schijnt diende zich op een bepaald moment in Lucas 18 de juiste kandidaat aan voor het ware discipelschap van JHWH. Het is als bij een sollicitatie. Wanneer een technisch bedrijf een ervaren en allround technicus zoekt, vallen onder andere boekhouders en ziekenverzorgers so-wie-so af. Alleen technisch gekwalificeerden en opgeleiden worden serieus genomen. Met hen wordt onderhandeld of er een arbeidsovereenkomst kan worden bereikt.

Wat is discipelschap? Het is volgen, leren, volgeling zijn, opvolger. Om een juiste opvolger te vinden is altijd heel moeilijk. In een familiebedrijf en of anderszins wordt altijd naar een bekwame en waardige opvolger uitgezien. Alzo zag Jesjoea uit naar opvolgers, volgelingen, die in hetzelfde spoor van Hem zouden gaan, ja het nog beter zouden doen.

De rijke jongeling diende zichzelf aan. Het betrof een zeker overste, die naar hij voorgaf met een vraagstuk zat. Wat moest hij nog méér doen om het eeuwige leven te beërven. Bij zichzelf dacht hij dat het wel goed met hem zat. Wie denkt dat nu niet? Maar nu ja, je kunt nooit weten, en wat zou “rabbi Jezus” mogelijk voor toevoeging weten voor hem, om als een surplus bij het eeuwige leven nog een extra toevoeging te verkrijgen.

Jesjoea corrigeerde de beste man door hem te wijzen dat er niemand goed is, behalve Elohim. Vervolgens wees Jesjoea hem op zijn plichten: Je kent de geboden En zó werd er aan de muur van zijn denkbeeldige stad gebonkt en gebroken, Spreuken 18:11.

Welnu, de geboden had hij stipt onderhouden vanaf zijn jonge jaren. Toch ontdekte Jesjoea een leemte, een hiaat. Eén ding ontbrak hem nog, namelijk zijn goederen, zijn bezit. De man zat vast aan zijn bezit, althans hij bezag zijn goederen klaarblijkelijk als bezit, niet als geleend. Hij bezag zichzelf zoals gewoonlijk als bezitter en niet als leenheer. Er zijn maar spaarzaamelijk mensen te vinden op aarde die

zichzelf als leenheer zijn gaan zien door het licht van de heilige Geest. De mens heeft niets, is geen bezitter. Dat is de waan waarin de mens zichzelf vleit. De jonge kerk tijdens Pinksteren had daar wél erg in, zie Handelingen 4:32-37. Bezitsvorming blijkt voor mensen in de meeste gevallen hét grote struikelblok te zijn waardoor ze niet het koninkrijk van Elohim kunnen ingaan.

Jesjoea raadde de man aan álles te verkopen en Hem te volgen. Verdeel het onder de armen en je zult een schat in de hemel hebben!

Toen de man dat hoorde werd hij bedroefd en droop stilletjes af, want hij had vele goederen en was zeer rijk. Wát een probleem die rijkdom! Toen Jesjoea de man met de stille trom zag vertrekken en de droefheid in zijn ogen had waargenomen, zei Hij, zie *Lukas 18:24 Jezus nu, ziende, dat hij geheel droevig geworden was, zeide: Hoe bezwaarlijk zullen degenen, die goed hebben, in het Koninkrijk Gods ingaan*

Het discipelschap was de man aangeboden, serieus. De man was een geschikte kandidaat. Slechts één ding ontbrak er nog aan. Delen viel de beste man al moeilijk, laat staan zijn ganse bezit weg te geven. Die prijs vond hij teveel gevraagd.

Zacheus

Lucas 19, Zacheus was een overste der tollenaars, dus van groot aanzien en van grote rijkdom. Een actief man in geldzaken. Hij wilde slechts de Heiland zien, de geruchtmakende rabbi waarover zoveel werd gesproken. Déze rabbi moest wel geheel ánders zijn dan alle andere rabbi's. Wij weten niet of Zacheus zich ondanks zijn uitwendige weelde, innerlijk leeg gevoelde. Was hij tevreden met zijn werk? Wij weten het niet. Maar ja, hij zat nu eenmaal in dit beroep, en hoe vind je zo gauw iets anders. Of het met zijn geweten overeenstemde weten wij eveneens niet. Geld verzoette tot nog toe voor hem alles.

Jesjoea ging -zoals het verhaal zegt- voorbij en stopte. Hij keek naar Zacheus die in een vijgenboom geklommen was en riep hem. Daarna ging hij met hem mee naar zijn huis. Jesjoea schaamde zich niet met een tollenaar mee te gaan. Thuis, in zijn eigen vertrouwde

woonomgeving, komt hét grote moment van zijn leven. Alle fundamenten van zijn bestaan schudden vervaarlijk. Hij staat daar pal voor Jesjoea en realiseert zich wie hij voor zich heeft en wie hij zelf is. Het ging bij Zacheus in heel zijn leven om geld, dát was zijn hoofdzonde. Spontaan zei Zacheus dat hij de helft aan de armen zal geven. Hij deelt zijn bezit zomaar middendoor, de helft geeft hij weg! En mijn vroeger begane misdaden met geld ga ik viervoudige vergoeden, zei hij.

Maar, is dat nu álles wat Zacheus heeft te bieden? Waar blijft zijn berouw en bede om vergiffenis? Evenwel geeft Jesjoea hem te kennen dat hij een zoon van Abraham is, en dat aan deze huize zaligheid is geschied. Niet dat Zacheus een schouderklop kreeg, en ook wordt hij niet geprezen om zijn schone voorstellen en prachtige woorden, die nog gerealiseerd moeten worden in de praktijk. Nee, Jesjoea ging niet met Zacheus spreken over het hoe en wat hij zou gaan doen, maar juist wat Elohim met hém ging doen. Zacheus is een ander mens geworden, die de afgod van zijn ongelimiteerde bezitsdrang ineens wegwierp, dát zag Jesjoea. Dan volgt de rest vanzelf.

De ware Nazareners

De eerste grote overwinning van een gelovige is die van zijn eigen lagere ik. De ik-gerechtigheid moet allereerst worden verbroken, voordat er enige vorm kan worden gegeven aan het discipelschap. Wanneer de ik-gerechtigheid niet gebroken is kan men nooit de strijd die aan het discipelschap verbonden is aan, dan kan men nooit met geduld en goedheid zijn tegenstanders voor hem inwinnen. Een echte discipel kan immers zichzelf verloochenen en anderen voorrang geven. Hij leert om droefgeestigheid en somberheid om te vormen in vreugde en opgewektheid. Daarom hoort men hem niet schelden, morren, spotten, lasteren en kwaadspreken. Hij zoekt zoveel als mogelijk hulp te verlenen. Een waar gelovige weet zich wonderwel aan te passen aan de omstandigheden en kan zichzelf beheersen. Nijd en afgunst zijn kwade rakkers, waardoor mensen zich grenzeloos kunnen ergeren aan de rijkdommen van anderen. De ware gelovige

gunt ieder mens het zijne en verwacht van mensen weinig of geen gunsten. Aan zijn taal en spreekwijze is hij te herkennen. Hij is gematigd, bescheiden, wel overdacht, zonder onheilige woorden of overdrijving. Lof en tegenspraak maken hem niet koud of warm. Hij leeft in Zijn Meester en is steeds verbaasd over het onuitsprekelijke goed dat hem onverwacht en ongevraagd is toegevallen. Met deze grote geestelijke rijkdom die hij bezit kan hij niet pronken en zal dat ook niet doen, daar er gewicht aan de klok tegenover staat. Hij kan niet roemen op zijn geestelijke voortreffelijkheden en gaven, maar wordt juist bescheidener en kleiner naarmate hij groeit en opwast in de genade en kennis van zijn Heiland. Uiterlijkheden, vormen en ceremoniën wegen hem niet zwaar. Wel de in zijn hart geschreven wet, die zijn leven richt en wat in zijn gedachten, woorden en daden zichtbaar is. Dat is de innerlijke schoonheid van zijn verbonden zijn met Jashua de Heiland. Dat weerspiegelt zich in zijn uiterlijke verschijningsvorm en drukt het stempel op heel zijn persoonlijkheid. Niets kan de ware christen van zijn door Elohim's Geest geleerde beweegredenen afbrengen, zelfs de marteldood niet. Dat komt doordat de Goddelijke harmonie in zijn innerlijk ongestoord blijft. Hij heeft immers de Waarheid leren kennen door rechtstreekse waarneming in zijn gemoed, Galaten 1:16. De begoocheling van heel de wereld die in het boze ligt, kan hem niet van zijn wijs afbrengen. Lijdzaamheid is een deugd waardoor de christen van anderen duidelijk is te onderscheiden. Hij is ook niet geneigd om vooreerst het slechte van iemand te denken, daar hij zichzelf als de allerslechtste mens op aarde heeft leren kennen, en het hem altijd een wonder is dat hij niet in allerlei slechtheid uitbreekt. Behagen om over anderen kwaad te spreken heeft hij niet, want hij weet wat in de mens is. Hij denkt niets kwaads van zijn naaste en verheugt zich niet in andermans ongelijk en lijden. Vandaar dat hij bedrog, laster en achterklap haat. Hij is niet eerzuchtig, want dat belemmert de geestelijke ontwikkeling. Geen zelfzucht, geen bijzondere persoonlijke belangen, maar een streven naar het welzijn voor anderen. Niet erg prikkelbaar en opvliegend, maar hij is kalm en bedaard, want ook zijn karakter wordt discipline opgelegd. Hij laat

zich niet door het materiële vervoeren en houdt zijn blik op de blijvende dingen, die men nu nog niet ziet, 2Corinthe 4:18.

Hij is boven het zintuiglijk waarneembare verheven, waarin alle mensen hun ware geluk zoeken, maar dat nooit vinden. Hij heeft een wijs hart bekomen en telt dagelijks zijn dagen in positieve zin. De doorsnee mens telt ook zijn dagen, maar dan alleen om er in materieel opzicht beter van te worden en om van het leven in de zonde te kunnen genieten. Het wijze hart telt niet naar zich toe, maar rekent van zich af, is niet rechthebbend maar ontvankelijk. Hij geniet van gemeenschap met hen die de volle waarheid beminnen en in harmonie met de waarheid leven. Hij weet ook te zwijgen, om de paarden niet voor de zwijnen te werpen. Hij kent zijn eigen hart, door Goddelijke openbaring, wat geheel anders is dan een verstandelijke beschouwing ervan. Hij weet dat de Schepper aan de zijde van het goede staat, en dat het kwade eens door het goede geheel zal zijn overwonnen. Het kwade kan niet (nooit) overwinnen, want als het kwade zou overwinnen, zou het in zichzelf weer ten ondergaan. Er zou niets van overblijven vanwege zelfvernietiging.

Veel zou er nog te zeggen zijn over de navolging van JHWH. Wij hebben slechts enkele grondlijnen uit de Schrift willen aangeven van het ware discipelschap. Men kan zelf verder uitbreiden. En, wat vooral geldt is, dat JHWH onszelf zal onderwijzen in de weg welke wij hebben te gaan. Hij vormt ons als de grote Pottenbakker, tot vaten ter ere, indien wij die hoop in Hem bezitten. Dan hebben we niet nodig elkander te leren, maar zijn wij van Hem geleerd! En hoe de reis dan ook gaat, Hij geleidt ons ter dood toe en zal niet toelaten dat onze voet wankelt! Tevens blijkt hoe nauw het erop aankomt een ware discipel te zijn van Jashua, gezien de rijke jongeling, opdat ook tegen ons niet zal worden gezegd: Nog één ding ontbreekt U!

De Knecht van Jahweh

Israël wordt als volk ook wel de Knecht van Jahweh genoemd, in het Hebreeuws de Malak Jahweh, of te wel, de Bode van Jahweh.

Het volk vereenzelvigde Zich geheel met JHWH, door volkomen gehoorzaamheid. En in die zin is het de enige ware Discipel des Vaders en hebben wij de gehoorzaamheid door het geloof in JHWH. Uit het lijden heeft het volk gehoorzaamheid geleerd. Al wat zij de Vader zagen doen, volgde het na.

Ef.4:20 Doch gij hebt Christus alzo niet geleerd; 21 Indien gij naar Hem gehoord hebt, en door Hem geleerd zijt, gelijk de waarheid in Jezus is; 22 Te weten dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorige wandeling, den ouden mens, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding; 23 En dat gij zoudt vernieuwd worden in den geest uws gemoeds, 24 En den nieuwen mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid. 25 Daarom legt af de leugen, en spreekt de waarheid, een iegelijk met zijn naaste; want wij zijn elkanders leden. 26 Wordt toornig, en zondigt niet; de zon ga niet onder over uw toornigheid; 27 En geeft den duivel geen plaats. 28 Die gestolen heeft, stele niet meer, maar arbeide liever, werkende dat goed is met de handen, opdat hij hebbe mede te delen dengene, die nood heeft. 29 Geen vuile rede ga uit uw mond, maar zo er enige goede rede is tot nuttige stichting, opdat zij genade geve dien, die dezelve horen. 30 En bedroeft den Heiligen Geest Gods niet, door Welken gij verzegeld zijt tot den dag der verlossing. 31 Alle bitterheid, en toornigheid, en gramschap, en geroep, en lastering zij van u geweerd, met alle boosheid; 32 Maar zijt jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijkerwijs ook God in Christus ulieden vergeven heeft.